

מסורת הש"ס

(א) מור ט: (ב) נפסחם נג: מור ט: ערכים כ: (ג) נעיל פא: (ד) מור ט: נעיל פא: (ה) ג' ציק ונחנחב, ז' ציל השעורים אין דעמוור, ז' ציק (ו) ציל ע' קרבן, ז' ציק (ז) ציל נמי צל לאתיק, ז' ציק (ח) ציל נמי צל הוי, ז' ציק (ט) ציל טעמא דב' ציק, ז' ציק (י) נפסחם דף נג: (יא) ציק מ' ציק, ג' ציק (יב) ציל דלא שיער דלא תחיל לתנות ע' שיער שזא מור ומיור צ' ציק, ג' ציק

תורה אור השלם

1. מוצא שפתיך תשמור
ועשית באשר נדרת ליי
אלהיך נדבה אשר דברת
בפיך: דברים כג כד

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לדבריו וכו'
ומעיקרא לזה איכיון:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה (בעמוד הקודם)
הא וכו' ולכך מצי
למיהדר תב"ה. עיין לעיל
דף פא ע"ב תוספות ד"ה
תודה:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

א) תיבות לא אמר כלום
נמחק: ב) דלעיל ומוקי
דטעמא: ג) באומר אילו:
ד) טעי ומעיקרא לא: ה) אמר
מנחה למנחה:

המנחות והנסכים פרק שנים עשר מנחות קג.

אֲחֵלָּא שְׂקֵטָן בְּשַׁעַת נֹדֶר הָרִי עָלֵי הַלְּבָבִי אִם וְזוֹ בְּמַחֲמַת: אֲכַל בְּשַׁעַת הַדְּפִרְסָה. דְּבִשְׁעַת נֹדֶר אָמַר הָרִי עָלֵי מַנְחָה קָטָן וּבְשַׁעַת הַפְּרָשָׁה יִבְרָכְהָ וְאָמַר וְזוֹ אֲחִילָּא לְשֵׁם נֹדֶר בְּמַחֲמַת: א | לֹא אָמַר כְּלוּם. לֹא מֵאִי עֲמָא כְּאֶשֶׁר נִדְרָה. כְּמִיד כְּמוֹ שְׁאִמְרַת בְּשַׁעַת נֹדֶר

ואלא שקבען בשעת נדר *אבל בשעת הפרשה
לא כ'אשר נדרת ולא כאשר הפרשת איתמר
ממנו אמר רבי אחא בר חנינא אמר ר' אסי אמר
רבי יוחנן לא שנו אלא שקבען בשעת נדר
ואבל בשעת הפרשה לא כאשר נדרת ולא
כאשר הפרשה: מתני' ⁶האומר הרי עלי
סולת בלא שמן ובלא לבונה יביא שמן
ולבונה חצי עשרון יביא עשרון שלם עשרון
וישמוחצא יביא שנים ⁷רבי שמעון פומר כ'שלא
התנדב כדרך המתנדבין: גמ' ⁸אמאי נדר
ופתחו עמו הוא אמר חזוקה הא מני בית
שמאי נדר דאמרי תפוס לשון ראשון דתנן
הריני נזיר מן הגזירות ומן הדבילה כ"ש
ואומרים נזיר ובית הלל אומרים יאנו נזיר ר'
יוחנן אמר אפי' תימא בית הלל יבאומר אילו
הייתי יודע שאין נודרין כך לא הייתי נודר כך
אלא כך אמר חזוקה לא שנו אלא דאמר
במנחה מן השעורים אבל אמר מנחה מן
העדשים לא מכדי חזוקה כמאן אמר
לשמועיה כבית שמאי וביא שמאי משום
תפוס לשון ראשון הוא מה לי מן השעורים מה
לי מן העדשים הדר ביה ומאי טעמא הדר ביה
אמר רבא מתני' קשית' מאי אירא דתני
לשמועיה מן השעורים ליתני מן העדשים אלא
משמע מינה משום דטעי הוא בשעורים טעי
בעדשים לא טעי ורבי יוחנן אמר אפילו מן
העדשים מכדי ר' יוחנן כמאן אמרה לשמועיה
הכלל וכו' משום דטעי הוא בשעורים
טעי בעדשים לא טעי לדרבוי דחזוקה קאמר
ליה את מאי טעמא הדרת כך משום דלא
קתני מן העדשים דלמא לא מיבעיא קאמר
הוא דהדר ביה ותפוס לשון ראשון אלא
מאפי' מן השעורין נמי דאיכא למימר מיטעא
דקא טעי אפי' הכי תפוס לשון ראשון
אמר

לדאן מנחה צאה שעורים ליפטר דודאי מצי אמר אינא הייתי ודע דקופי להציא חטים לא הייתי נודר כל עיקר קמשמע לן:

די דיבור ו"ל דלמ"ד אין פותחין בחרטה
וטעמא דב"ש נקט לשנויי אפי' למ"ד
הוי רריך לפרושי טעמא דב"ש משום
דש' דניחא ליה לפרושי טעמא דבית הלל

ל' יהודה דקתני ספא אמר ר' יהודה אף שבאמר ד"ש לא אמרינן אלא שבאמר הרי הו' עלי קרבן פסח שבדקדוק אמר ח"כ למאי נמכוון אמר להיות מן הגרוגרות ^א עלי נמכוונת' ואז הו' נדרור מן הגרוגרות כאילו אמר זה ור' יהודה ודבילי עלי קרבן ואין זה בריש שכלל שכלו אינו משועב מהם שבפיו דהוא'ת פיו לא משמע מירות ^ב אלל לרבנן כי אמר הכי הו' נדר דהוא'ת פיו משמע להו' לשון מירות דמפרש להו' בגמ' דגרוברות ודבילי לא פתח נדרור הוא וניר הו' ולא נדרור הו' אפי' נמכוון לומר קרבן עלי דהא לרבי מאיר ^ג לא הו' נדרור לבית שמאי אפי' נ' פליגי ר' יהודה ותנא קמא אליבי ד"ש פליגי ולא תנא הלל והשאה לבית שמאי כיון דאמרי אין שאלה בדקדק שמאי לא הו' נדרור אלא כצירא ליה לרבי יהודה ^ד כרבי שמעון דלא נדר בדרך השוורים והכי אמר טעמא דבית הלל ^ה דכרי דהא השאה דח טעמא דממרייהו ומיניה קשה לפי' זה דשמע' ליה לרבי יהודה דהא פ"ד דבבבא ^ו (ד' דל) לא ציית תפוס לשון דאשון ולקמן מפרש טעמא דר' שמעון משום דבבבא דר' יוסי אמרה דאף בגמ' דבבבא דר' טעמא נכפס וזבוקסו ^ז שגמו ^ח נמי אמר ר"ש סבר זה כר' יוסי ואם תאמר דהשאה אמר לבית שמאי דאין שאלה בדקדק וכן מוכח בפ' נערה האמורה (קמ"ה דף גמ.) ובפרק י' נוחלין (נ"ד דף קמ.) ואילו בפ' בית שמאי (ניר דף לא:) תני מן שגדר צמיר ושאלה לחסם ואסרו מונה מעשה שגדר נשאל לחסם והמירו ^ט (מונה מעשה שגדר) אלא הית' לה ^י דבהה' ^י [ומפרשת] תלא ומתעה אמרו להם צ"ה לצ"ש ואי אתם מודים [בזה] שהוא הקדש טעום שאלה ומתעה צער שמעם שגם צ"ש שאלה וצ"ה יתבול חסם להמיר וי"ל דנשאל לחסם

מירות נדר או לא ולהכי נקט לשון
 [שן] מירות ולהכי אנטרפריך ליי לתימיר
 [שן] דלא תימיר עד שידע שהוא מיר
 אפילו הכי ועלין ליימי התימיר כדמוכח
 וידר היה דבשמו לגמור ולפרש מן הין
 מומאלי דבדריי לכתולה ועוד אהו אטו
 ש' מנו ש' כדקאמיר חוקיה צ"ה אהו
 ש' וי"ל דרואה ליישכ דבדי צ"ה ככולי
 גשום דפליג אהינן דר' שמעון לענין
 ג' גרובות דלא אהי ג' דרוקא ג' אהו
 ש' שערין ולתנאה מעילא אכירין אכל
 ג' מנחה ומירות אהדי הדיא דמקום
 ש' הרי עשו עשרין (ד.ק.ט.) דמנה אהי
 דר' אהמליגו ויהא דלמנה אהי

וזהו דהיינו טעמא מאסו דגבי עולה כי
 אין דחל עליה הקדש מו לא פקע אבל
 מוספתא (רפ"ב דמזירות) תניא ע' (כינוי)
 ר מן הגזירות ומן הדבילה ומימא
 אומר ק' היה בלבי לשון רבינו חס:
 לא

עין משפט
גר מצוה

ח א מ"י פ"ז מהלכות
מעשה הקרנות הל' ג:
ז ב מ"י שס הל' ט:
ג א מ"י פ"א מהלכות נירות
הלכה י:
א ד ה מ"י פ"ז מהלכות
מעשה"ק הלכה ט:

רבינו גרשום

[illegible]

נראה ד"ל שהרי צוודאי
א נמכין במחילה לומר דבר
א"א והלכך אמרינן דתפוס
לשון ראשון וכו'.